

Aztán levágtak, a szérúbe hordtak,
 Verejtes nyárban, csépen meghadartak,
 Malomba vittek örlelők,
 Két kő között megtörték ők,
 Azután sötét kamrába kerültem,
 És megsüppedtem (puha liszt),
 És magamba merültem.

Aztán egy koporsószerű
 Mély tekenőbe dobtak,
 Két bütykös nagy tenyér belémmerült,
 És nekifogtak,
 És addig téptek, szaggattak, tepertek,
 Öreg kovással úgy-úgy elkevertek,
 Hogy sirtam és a könnyeim cupogtak.
 De addig nyüzött a két hadaró,
 Míg elmult bennem minden savanyúság,
 S nem állta görccsel rossz csomó
 Tésztámnak tiszta behűsát,
 S igaz kenyér törvényeként
 Színig dagadtam az edényt.

Úgy majd aztán a kemencébe raknak,
 Míg porhanyó leszek és szép piros,
 Meleg cipó, kívánatos.
 Mert kínban kel meg a kenyér
 Emberfalatnak.

Sik Sándor.

VILÁGTALANOK HÁRMAN VOLTUNK.

A ház kékesfehér falára vak lombcsipkét dobált a fény.
 Egy gyermek ült a fal tövében, s a gyermek is vak volt szegény.
 Két vékony karját fölemelte, hajlongatta lágyan, sután.
 A világtalan lomb s a gyermek úgy kapkodtak a fény után!
 Én kint jártam, Istent kerestem napra nyiló mezők felett.
 Világtalanok hárman voltunk: lelkem, a lomb, s a vak gyerek.

Nyíregyháza.

M. Juhász Margit.